

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Danmark har meget alvorlige og meget langvarige økonomiske problemer. Vi kender dem:

En fortsat stigende gæld til udlandet, store underskud på statens regnskab år efter år, alt for lave investeringer, for lav produktion i erhvervslivet og en uhyggelig høj arbejdsløshed.

Det er problemer, der ikke kan løses ved kortsigtede og helt utilstrækkelige finanslovtaler, som kun 90 af Folketingets 179 medlemmer står bag, eller ved andre ensidige beslutninger, som meget store grupper i vort samfund vender sig kraftigt imod.

De løses kun ved et samarbejde med et stort flertal af partier i Folketinget og ved beslutninger, som alle i vort samfund klart kan se trækker i den rigtige retning, og som alle føler er retfærdige i deres virkninger, ikke mindst over for de hundredtusinder af dårligt stillede i vort land.

Derfor har Socialdemokratiet siden foråret arbejdet på at få en flerårig aftale med regeringen og andre partier i Folketinget, så vi i fællesskab kunne give dansk økonomi og beskæftigelse et både kraftigt og varigt skub i den rigtige retning, en aftale, som helt naturligt også skulle omfatte et forlig om en 1990-finanslov som første etape i den praktiske gennemførelse af aftalen.

Det ønskede et flertal i regeringspartierne med Venstre som bannerfører og med en desværre stigende del af den konservative gruppe i sit følge ikke. De har hele tiden sigtet på et forlig til højre og kun ønsket, at forhandlingerne med Socialdemokratiet kunne afbrydes, så man kunne få lavet den aftale, som Fremskridtspartiet længe har ladet forstå det gerne ville gå ind i.

Den aftale har man så fået med det snævrere mulige flertal: 90 mod 89, med en forpligtelse til at stemme alle andre ændringsforslag ned – selv de mindste – og med en forpligtelse til inden jul at presse 28 lovforslag igennem Folketinget, hvoraf de 18 er blevet fremsat inden for de sidste 6 dage.

Det er ikke samarbejdspolitik. Det er blokpolitik. Det var ikke det, den danske befolkning ønskede. Det er tværtimod en skuffelse for størsteparten af befolkningen, og det skaber nye kløfter, ny tvivl, ny mistillid hos mange, mange

mennesker, der troede, at der nu skulle tages et langt, sejt træk i fællesskab til gavn for alle.

Nu får vi en finanslov, der langt mere end nogen anden, vi har set, laver afgørende om på vort samfund. Der skæres voldsomt ned overalt inden for det offentlige område. Der sælges kritiskløst ud af fælles aktiver. Der skal privatiseres i stor stil af rent politiske grunde. Den kollektive trafik skæres ned, den individuelle trafik får bedre vilkår. Statens støtte til egnsudvikling, forskning, produktudvikling og eksport reduceres til ukendelighed. Der indføres nye brugerbetaling. Takster, gebyrer og afgifter stiger langt mere end priser og lønninger.

Derfor er finansloven ikke længere vort fælles budget for statens økonomi til næste år. Det er folketingsflertallets partipolitiske våben i dets kamp for at ændre vort land væk fra de tanker om et solidarisk fællesskab, som et stort flertal hidtil har været enig om.

Var det endda sådan, at finanslovsforliget trækker i den rigtige retning, men det gør det ikke, tværtimod. Forligspartierne har intet lært af de senere års udvikling. De tror stadig væk, at medicinen hedder: Skær ned på alle offentlige områder, fyr nogle tusinde i statens tjeneste hvert år, sælg ud af statens overskuds virksomheder og andre aktiver, skær ned på uddannelse og forskning, fjern næsten hele støtten til erhvervslivet, til ny produktion, til eksport og til forskning, find nogle måder at låne på, som ikke kan ses i finansloven, og lad os i fællesskab sminke den, så den ser pæneste muligt ud.

Det er det, der sker i år igen, og det er lige så forkert en politik, som det har været de andre år, og lad mig forklare hvorfor:

Finansloven for 1988 vil give et underskud på 2,5 mia. kr., sagde finansministeren, da den blev vedtaget. Det blev 5 gange så meget: 13,5 mia. kr. 1989-finansloven vil give et underskud på 1 mia. kr., sagde finansministeren, da den blev vedtaget. Det bliver 18 mia. kr., siger finansministeren nu.

Hvorfor er det gået så rivende galt, og hvorfor vil det også gå galt til næste år? Fordi Danmark er et samfund i stagnation, som dagbladet Børsen skrev for nylig, da det fortalte om det forventede statsunderskud på omkring 20 mia. kr. i år.

Statens indtægter svigter på en række områder, fordi flere og flere bliver arbejdsløse, og fordi flere og flere må gå igennem fallit og